

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 447/2022-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmet'ova 26, Košice, IČO 47 237 406, v mene ktorej koná jej konateľka a advokátka JUDr. Klaudia Azariová, proti výroku II rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 CoCsp 1/2020 zo 14. apríla 2021 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu a výroku I rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 140/2021 z 26. mája 2022 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 1. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) výrokom II napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ako aj výrokom I napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušenie výroku I napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti žalovanej ([REDAKOVANÉ]) domáhala zaplatenia sumy 394,22 eur s príslušenstvom z titulu nároku na náhradu škody vo forme poistného plnenia, ktorý sťažovateľke vyplynul z titulu havarijného

poistenia motorového vozidla uzavretého so žalovanou. Žalovaná ukončila šetrenie poistnej udalosti 30. augusta 2016 s tým, že odmietla poskytnúť poistné plnenie, uvádzajúc dôvod odmietnutia poistného plnenia (uplatnením výluky). Sťažovateľka sa preto obrátila na Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“), ktorý rozsudkom č. k. 25 Csp 1/2018 z 26. septembra 2021 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 394,22 eur s príslušenstvom od 31. augusta 2016 do zaplataenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I) a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v plnej sume (výrok II). Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť sťažovateľke sumu 394,22 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku potvrdený ako vecne správny (výrok I). Rozsudok okresného súdu bol v časti príslušenstva pohľadávky zmenený tak, že návrh na uplatnené 5 % úroky z omeškania od 31. augusta 2016 do zaplataenia krajský súd zamietol a sťažovateľke priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 60 % (výrok II). Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol zároveň sťažovateľke priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 60 %.

3. Krajský súd v napadnutom rozsudku v relevantnej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania zdôraznil, že priznať úroky z omeškania nemožno od doby, keď žalovaná ukončila šetrenie poistnej udalosti. Poukázal pritom na závery obsiahnuté v uznesení ústavného súdu č. k. III. ÚS 596/2017 z 28. októbra 2017, z ktorých vyplynulo, že vznik práva na plnenie a jeho splatnosť, a tým aj určenie momentu vzniku omeškania poisťovne sú vo vzťahu k poistnému plneniu upravené osobitne. Poistné plnenie je splatné do 15 dní po tom, ako poistiteľ ukončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť. Doba, po ktorú môže poistiteľ vykonávať vyšetrenie, nie je zákonom ustanovená, vyšetrenie však musí byť vykonané bez zbytočného odkladu. Splatnosť poistenia sa týka iba rozsahu plnenia poistiteľa za predpokladu, že právny základ na plnenie je už daný. Ak nedôjde medzi poistiteľom a poisteným k dohode o rozsahu plnenia, ako aj vtedy, keď je sporné, či došlo k poistenej udalosti alebo nie – ako to je v prejednávanej veci, ktorá bola predmetom súdneho konania, vyšetrenie je nutné považovať za skončené až dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím súdu. Ide o dôsledok osobitnej právnej úpravy poistenia v Občianskom zákonníku a jej aplikácii nebráni ani to, že poisteným je spotrebiteľ.

4. Sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť v časti namietanej vady zmätočnosti [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] vyvodzovala z porušenia práva na spravodlivý proces s prihliadnutím na zmätočnosť a prekvapivosť rozhodnutia. Zdôraznila, že v skutkovo a právne obdobných prípadoch existuje konštantná judikatúra všeobecných súdov, ktoré priznávajú úroky z omeškania.

5. O dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že ho v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu v časti, ktorou bol zmenený rozsudok okresného súdu týkajúci sa príslušenstva pohľadávky, zamietol (výrok I). Zároveň bol napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania zrušený a vec v rozsahu zrušenia vrátená na ďalšie konanie (výrok II).

6. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, pričom obsahuje náležitosti v zmysle § 393 CSP. V konkrétnostiach poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 2 Cdo 122/02 z 27. marca 2003, podľa ktorých „ustanovenie § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka je kogentným ustanovením, z ktorého vyplýva, že kým vyšetrenie na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť nie je skončené, bola by žaloba o výplatu poistného plnenia predčasná. Ak je sporný právny základ plnenia poistiteľa, nie je možné ani začať vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu poistného plnenia poistiteľa. Právny základ práva žalobcu na poistné plnenie, aj s rozsahom tohto plnenia, bol ustálený až právoplatným rozsudkom odvolacieho súdu. Podľa dovolacieho súdu vyšetrenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť treba považovať za skončené len čo bol so súhlasom poistiteľa alebo s jeho dodatočným schválením dohodnutý s poisteným rozsah plnenia alebo dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím. V danej veci ide o ostatne uvedený prípad skončenia vyšetrenia na zistenie rozsahu povinnosti plniť. Poistné plnenie je teda splatné do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.“.

7. Navyše najvyšší súd poukázal aj na zhodné závery vyplývajúce z uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 596/2017 z 28. septembra 2017, v ktorom ústavný súd citoval závery odvolacieho súdu uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu č. k. 2 Cdo 180/2016 z 30. marca 2017, z ktorých vyplynulo, že ak nedošlo medzi poistiteľom a poisteným k dohode o rozsahu plnenia, ako aj vtedy, keď je sporné, či došlo k poistnej udalosti alebo nie a vec je predmetom súdneho konania, vyšetrenie treba považovať za skončené dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím súdu.

8. Na podklade konštatovania, že krajský súd v relevantnej časti nároku sťažovateľky postupoval podľa ustálenej súdnej praxe, najvyšší súd dovolanie v relevantnej časti zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Podstatou argumentácie sťažovateľky je námietka porušenia jej práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie z dôvodu rozporu s kogentnou úpravou § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Zdôrazňuje, že na podklade svojvoľného výkladu právnych predpisov došlo k hrubému porušeniu kogentných ustanovení Občianskeho zákonníka. Poukazuje na znenie predmetného ustanovenia a konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach veci poisťovňa skončila šetrenie poistnej udalosti, zistila aj rozsah následkov poistnej udalosti, avšak uplatnila si svoje domnelé právo na uplatnenie výluky zo zmluvy.

10. Sporným pritom nebol zistený rozsah poistného plnenia, ale len právo poisťovateľa odmietnuť poskytnúť poistné plnenie. Nebol sporný ani moment ukončenia šetrenia poistnej udalosti žalovanou. Výklad, ktorý zvolil konajúci súd, a to že poisťovňa by sa mala dohodnúť o rozsahu poistného plnenia s poisteným, čím by mohlo vzniknúť právo poisteného na úroky z omeškania, je absurdný a priam nerealistický. Ak poisťovňa odmietne poskytnúť poistné plnenie, nikdy sa nedohodne s poisteným na rozsahu poistného plnenia. Uvedeným výkladom vo veci konajúcich súdov došlo k oslobodeniu poisťovacieho subjektu spod akejkoľvek sankcie v podobe znášania úrokov z omeškania, a to pre prípad neposkytnutia poistného plnenia riadne a včas. Okrem toho

dovolací súd poskytol extenzívnym výkladom ochranu silnejším subjektom – poisťovniam, ktoré ako jediný dlžník v slovenskom právnom štáte nemusia plniť riadne a včas svoje záväzky voči svojim veriteľom – poisteným, ktorí očakávajú, že bezprostredne po škodovej udalosti im bude reparovaná škoda na ich majetku, resp. inom dohodnutom krytí škôd v zmysle poisťovej zmluvy.

11. Postup najvyššieho súdu a krajského súdu porušuje aj princíp právnej istoty, keďže právne závery týchto súdov sú protichodné, resp. v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a všeobecných súdov (rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 4 Cob 109/2018 a 5 Co 383/2019, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 86/2019 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Cob 1/2021).

12. Apeluje taktiež na základné zásady Civilného sporového poriadku, ku ktorým patrí aj zásada „rovnosti zbraní“, resp. rovnosti účastníkov konania. Aj preto napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje fundamentálne chyby a vplýva na integritu a verejnú reputáciu súdneho procesu.

13. Sťažovateľka namieta aj nesúlad výkladu poskytnutého odvolacím súdom a dovolacím súdom s právom Európskej únie. Zdôrazňuje povinnosť aplikácie eurokonformného výkladu, t. j. výkladu práva Európskej únie v prospech spotrebiteľa, ktorá sa vzťahuje aj na všeobecné súdy. Spotrebiteľ má legitímne očakávanie, že mu bude poskytnuté riadne poistné plnenie, a v prípade, ak poisťovňa odmietne poskytnúť poistné plnenie a pred všeobecnými súdmi sa preukáže nezákonnosť jej postupu, nie je tu akýkoľvek racionálny dôvod určiť moment omeškania až právoplatným rozhodnutím súdu, keďže poisťovňa ako každý iný dlžník poprela pohľadávku veriteľa, pričom následne sa veriteľ obrátil na všeobecný súd, kde preukázal dôvodnosť svojho nároku.

14. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na nálezy ústavného súdu vydané vo veciach sp. zn. III. ÚS 309/2020 a III. ÚS 214/2020 týkajúce sa vzťahu medzi poškodeným a poisťovňou (nároky vyplývajúce z povinného zmluvného poistenia), v ktorých bol obdobný výklad týkajúci sa vzniku omeškania poisťovateľa (po právoplatnosti rozhodnutia súdu) označený ústavným súdom za neakceptovateľný a v rozpore s právom Európskej únie.

15. Závery vo veci konajúcich súdov sú neudržateľné a v rozpore so samotným princípom spravodlivosti, keďže neexistuje žiadna sankcia pre poisťovňu v prípade, ak by neposkytla peňažné plnenie riadne a včas. V konkrétnych okolnostiach veci poisťovňa peňažné plnenie riadne a včas neposkytla, keďže v časti istiny pohľadávky bola sťažovateľka v plnom rozsahu úspešná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie výrokom II napadnutého rozsudku krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu:

17. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

18. Ústavný súd konštatuje, že proti výroku II napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie v časti príslušenstva pohľadávky, bolo procesne prípustné dovolanie. Zo skutočností uvedených v časti I tohto uznesenia pritom vyplýva, že sťažovateľka túto možnosť aj využila a dovolanie proti výroku II napadnutého rozsudku krajského súdu (z dôvodov zmätočnosti) podala, pričom najvyšší súd v rámci dovolacieho konania dovolaciu námietku aj preskúmal. Námietky sťažovateľky (prekrývajúce sa s tými, ktoré sú vznesené v ústavnej sťažnosti) vecne preskúmal najvyšší súd ako dovolací súd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy a ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti výroku II napadnutého rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie výrokom I napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu:

19. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd v súvislosti s východiskami rozhodovania vo veci ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

20. Ústavný súd ďalej považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky, rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, zvýrazniť, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie

súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

21. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania (či strany sporu), je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany v spore primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

22. V zmysle už prezentovaných záverov sa ústavný súd pri posúdení namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu sústredil a zameril na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky, ktorú uplatňovala v podanom dovolaní, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

23. Sťažovateľka atakuje rozhodnutie dovolacieho súdu pre jeho arbitrárnosť. V konkrétnostiach poukazuje na neústavnosť výkladu aplikovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka vo veci vzniku práva na poistné plnenie a jeho splatnosť, a tým aj určenie momentu vzniku omeškania poisťovne vo vzťahu k poistenému a uvádza argumenty obsiahnuté v bodoch 9 až 15 tohto uznesenia.

24. S prihliadnutím na už citované relevantné časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že výklad predmetného ustanovenia § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka pri určení momentu vzniku omeškania poisťovne, na ktorý v rámci namietanej vady zmätočnosti najvyšší súd poukázal, je súladný so závermi prezentovanými ústavným súdom vo veci sp. zn. III. ÚS 596/2017, od ktorých sa ústavný súd v rámci preskúmania ústavnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nemá dôvod odkloniť.

25. K námietke týkajúcej sa odklonu dovolacieho súdu od rozhodnutia všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných veciach ústavný súd dodáva, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) je zverená práve najvyššiemu súdu. Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. a)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05). Nie je preto možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať rozhodovacia prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011, IV. ÚS 73/2021). Do týchto kompetencií najvyššieho súdu nemá ústavný súd oprávnenie zasahovať (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, IV. ÚS 566/2021).

26. Sťažovateľka v ďalšom atakuje povinnosť všeobecných súdov vrátane dovolacieho súdu vykladať relevantné ustanovenia aplikovaných právnych predpisov v súlade s právom Európskej únie, odkazuje pritom na nálezy ústavného súdu vydané vo veciach sp. zn. III. ÚS 309/2020 a III. ÚS 214/2020, v ktorých ústavný súd obdobný výklad týkajúci sa vzniku omeškania poisťovateľa (po právoplatnosti rozhodnutia súdu) označil za rozporný s právom Európskej únie, a tým aj neakceptovateľný.

27. Ústavný súd k uvedenej námietke uvádza, že v označených nálezoch sa ústavný súd vyjadroval k ústavnej udržateľnosti výkladu relevantných ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“), a to v kontexte povinnosti poisťovateľa plniť náhradu škody včas a riadne v spojení s nárokom poškodeného na úroky z omeškania podľa všeobecného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Za podstatné pritom ústavný súd považoval to, že výkladu všeobecných súdov chýba použitie iných výkladových metód ako strohé zameranie sa na slovné spojenie v § 11 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení.

28. S prihliadnutím na už uvádzané ústavný súd konštatuje, že pre záver o nedôvodnosti uplatňovanej námietky postačí konštatovanie, že v sťažovateľkou uvádzaných rozhodnutiach ústavný súd výklad § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka aplikovaného vo veci sťažovateľky, resp. jeho ústavnú udržateľnosť neposudzoval. Už len z uvedeného dôvodu preto závery v citovaných rozhodnutiach ústavného súdu nemožno bez ďalšieho vziať na vec sťažovateľky.

29. Navyše sťažovateľka síce dôvodí rozporom v jej veci podaného výkladu s právom Európskej únie, no svoj záver okrem poukazu na už citované nálezy ústavného súdu argumentačne nijako nepodporuje a ani bližšie poukázaním na príslušné ustanovenia práva Európskej únie, v rámci ktorých všeobecný súd v jej veci pri výklade dotknutého ustanovenia mal pri uplatnení eurokonformného výkladu postupovať, neuvádza. Je nespochybniteľné, že povinnosťou všeobecného súdu s prihliadnutím na už notoricky známe rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Simmenthal (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 9. 3. 1978, C-106/77) je aplikovať právo Európskej únie. Povinnosťou každého sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom však je uviesť v ústavnej sťažnosti konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľky v kontexte nesúlady výkladu všeobecných súdov s právom Európskej únie táto povinnosť nemôže byť považovaná za riadne splnenú odkazom na citáciu rozhodnutia ústavného súdu. Pokiaľ sťažovateľka je toho názoru, že výklad poskytnutý všeobecným súdom v jej veci je v rozpore s právom Európskej únie, pričom v ústavnej sťažnosti z tohto rozporu vyvodzuje porušenie svojich práv, je jej povinnosťou uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody rozporu výkladu poskytnutého všeobecnými súdmi s právom Európskej únie. Túto povinnosť si však sťažovateľka nesplnila a svoj záver nepodporila konkrétnou argumentáciou, ktorá by dostatočne odôvodnila nevyhnutnosť všeobecného súdu pri výklade dotknutého ustanovenia Občianskeho zákonníka vykladať ho v rámci práva Európskej únie, t. j. eurokonformne.

30. Na podklade už uvádzaných predbežných záverov k jednotlivým námietkam sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že skutočnosti, ktoré sťažovateľka uvádza v ústavnej sťažnosti, neindikujú

nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu a neumožňujú prijať záver, že v postupe najvyššieho súdu a ním vydanom rozhodnutí došlo k takým pochybeniam, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Na podklade dosiaľ uvedeného a preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v danom prípade postupoval v medziach svojej právomoci, dovolanie sťažovateľky podané z dôvodu zmätočnosti riadne preskúmal, dospel pritom preskúmaním jednotlivých námietok k ústavne udržateľnému záveru o jeho nedôvodnosti. Najvyšší súd v dôvodoch napadnutého rozsudku odpovedá na východiskové námietky uplatnené v dovolaní sťažovateľkou ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom jeho odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku nemožno považovať za svojvoľné ani za zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

32. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd, prihliadajúc na čiastkové závery, hodnotí námietky sťažovateľky o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru výrokom I napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu